

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 6

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

—Εἶνε δᾶδες ρητινώδεις, εἶπεν ὁ Οὐρ-
δαξ, καὶ οἱ ἄγριοι τὰς περιφέρουν κάτω
ἀπὸ τὰ δένδρα. . .

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἐ-
πιμένω ὅμως νὰ μὴν ἐννοῶ διατὶ τὸ κά-
μουν, ἂν ἔχουν σκοπὸν νὰ μας κτυπήσουν.

—Οὐτε ἐγώ το ἐννοῶ καλλίτερα, προσ-
έθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν ἔχουν πράγμα-
τι αὐτὸν τὸν σκοπὸν.

Τῶντι, ἦτο ἀνεξήγητον.
Ἀλλὰ πάλιν πρὸς τί τὴν ἐκ-
πληξίς, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῶν
ἀγρίων, τῶν κτηνωδῶν νομά-
δων τοῦ ἄνω Οὐμπάγκη;

Παρήλθε μία ὥρα, χωρὶς νὰ
μεταβληθῇ ποσῶς ἡ κατάστα-
σις. Τὸ στρατόπεδον ἐξηκολού-
θει νὰ μένῃ εἰς προσοχὴν. Τὰ
βλέμματα ἐξηρεύων τὰ σκότη,
πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς,
διότι, ἐν ᾧ τὰ φῶτα ἔλαμπον
πρὸς νότον, ἐν ἀπόσπασμα ἀ-
γρίων ἤμπορουσε νὰ ἐλθῇ πλα-
γίως διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ κερ-
βάνιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ἀλλ' ἡ πεδιάς ἦτο βεβαίως
ἐρημος. Ὅσον σκοτεινὴ καὶ ἂν
ἦτο ἡ νύξ, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο
νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐπιτεθῇ
κατὰ τοῦ Πορτογάλου καὶ τῶν
συντρόφων του, πρὶν νὰ ἤμπο-
ρέσουν αὐτοὶ νὰ κάμουν χρῆσιν
τῶν ὅπλων των.

Μετ' ὀλίγον, περὶ τὴν ἐν-
δεκάτην ὥραν, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ,
σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ ὁμίλου,
τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν ὁ Οὐρδαξ,
ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ,
εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

—Πρέπει νὰ ὑπάγωμεν πρὸς
ἀνagνώρισιν τοῦ ἐχθροῦ.

—Εἶνε ἄρά γε ἀνάγκη;
ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ· δὲν
εἶνε φρονιμώτερον νὰ σταθῶμεν
εἰς τὰς θέσεις μας προσεκτικοί

καὶ νὰ ἀναμείνωμεν ἕως τὴν αὐγὴν; . . .

—Νάναμείνωμεν. . . νάναμείνωμεν. . .
ὑπέλαθεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἀφ' οὗ ὁ ὕπνος
μας διεκόπη τόσον δυσαρέστως. . . νάνα-
μείνωμεν ἐξ ἑπτὰ ὥρας ἀκόμη, μὲ τὸ χέ-
ρι εἰς τὴν σκιναδόλην τοῦ τουφεκιοῦ!.. Ὁ-
χι! καλλίτερα νὰ μάθωμεν μὲ ποιοὺς ἔ-
χομεν νὰ κάμωμεν. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν κακὰς δια-
θέσεις, δὲν θὰ μου κακοφάνῃ διόλου νὰ
ξαναπέσω ἔστῃ ρίζα τοῦ δένδρου μου, ὅ-
που ἐβλεπα τόσον ὠραῖα ὄνειρα. . .

—Τὶ λέγεις; . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν
Κόρτ τὸν Πορτογάλον, ὁ ὁποῖος ἐσιώπα.

—Νομίζω ὅτι ἡ πρότασις δὲν εἶνε κα-
κὴ, ἀπῆντησεν ὁπωςδήποτε, δὲν πρέπει
νὰ κάμωμεν τίποτε χωρὶς τὰς ἀναγκαί-
ας προφυλάξεις. . .

—Ἀναλαμβάνω νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνα-
γνώρισιν, εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, καὶ βα-
σισθῆτε εἰς ἐμέ.

—Σὰς συνοδεύω, προσέθεσεν ὁ ὁδη-
γός, ἂν ὁ κ. Οὐρδαξ το ἐγκρίνῃ. . .

—Αὐτὸ βεβαίως θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον,
εἶπεν ὁ Πορτογάλος.

—Κ' ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ σας
συνοδεύσω, ἐπρότεινεν ὁ Τζὼν
Κόρτ.

—Ὁχι... σύ, φίλε μου, νὰ
μείνῃς, ἀπῆντησεν ὁ Μᾶξ Οὐμπ-
έρ. Ἡμεῖς οἱ δύο ἀρκοῦμεν.
Ἄλλως τε δὲν θὰ προχωρή-
σωμεν περισσότερον ἀφ' ὅσον
χρειάζεται. . . Καὶ ἂν συναν-
τήσωμεν ὁμίλον ἰθιγενῶν,
διευθυνόμενον πρὸς τὰ ἐδῶ, θὰ
ἐπιστρέψωμεν τροχάδην. . .

—Κυττάξετε τὰ ὅπλα σας,
εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Εἶνε ἑτοίμα, ἀπεκρίθη ὁ
Κάμης· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν
θὰ λάθωμεν ἀνάγκην νὰ τα
μεταχειρισθῶμεν. Ὁ σκοπὸς
εἶνε νὰ μὴ μας ἰδοῦν. . .

—Κ' ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ,
ἀπεκρίθη ὁ Πορτογάλος.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ ὁ-
δηγός, βαδίζοντες ὁ εἰς πλη-
σίον τοῦ ἄλλου, ἀπεμακρύν-
θησαν ἀπὸ τὸν γήλοφον. Ἐ-
κείθεν ἡ πεδιάς ἐξετείνετο
κάπως ὀλιγώτερον σκοτεινὴ.
Ἐν τούτοις ἓνας ἄνθρωπος
δὲν ἠδύνατο νὰ γίγῃ ὁρατός
ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν βη-
μάτων.

Μόλις εἶχον κάμῃ πεντή-
κοντα βήματα, ὅταν παρετή-
ρησαν ὀπισθὲν των τὸν Λάγ-
καν. Χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, τὸ
παιδίον τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ.



« Τὴν ὥραν διέχυναν ζωηροτέρως λάμψεις εἰς ὕψος πεντήκοντα ἑκατὸν
ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. » (Σελ. 42, στήλ. γ'.)

— «Ε! γιατί έρχεσαι, μικρέ; ... ά- νέκραξεν ο Κάμης.

— Γιατί, Λάγκη, δεν έμεινες με τους άλλους; ήρώτης και ο Μάξ.

— Πίσω γρήγορα! διέταξεν ο οδηγός.

— «Ω, κύριε Μάξ, έπιθύρουν ο Λάγκας, με σάς. ... εγώ. ... μαζί σας. ...

— «Αλλά ξεύρεις καλά, ότι ο φίλος σου Τζών είνε εκεί-πέρα ...

— Ναί. ... μά ο φίλος μου Μάξ είνε εδώ. ...

— Δεν σε χρειάζομεθα! είπεν ο Κάμης με ύφος τραχύ. ...

— «Ας είνε πιά, άφ' ου ήλθε άς τον κρατήσωμεν! υπέλαθεν ο Μάξ Ουμπέρ. Δεν θά μας ένοχλήση, Κάμη, και ίσως με τὰ δυνατά μάτια του θά ιδή τίποτε εις τὸ σκότος, πού ήμεις δεν θά ήμπορούσαμεν νά το ιδούμεν. ...

— Ναί, θά κυττάξω. ... θά ιδῶ μα- κρυά, έθεδαίωσε τὸ παιδίον.

— Καλά. ... έρχου κοντά μου, είπεν ο Μάξ Ουμπέρ, και άνοιξε τὰ μάτια σου.

Και οί τρεῖς έπροχώρησαν έμπρός. Μετά έν τέταρτον τῆς ώρας άπέχον έν χιλιόμετρον από τὸν γήλοφον, και άλλο έν χιλιόμετρον τούς έχώριζεν από τὸ μέ- γα δάσος.

Τὰ φῶτα έξηκολούθουν νά λάμπουν κάτωθεν τῶν δένδρων, και εκ τῆς άπο- στάσεως αὐτῆς αἱ λάμπεις των ήσαν ζω- ηρότεραι. Ἀλλά, όσον διαπεραστικόν και άν ήτο τὸ ὄμμα τοῦ οδηγοῦ, όσον καλαὶ αἱ δίοπτραι, τὰς όποιας ο Μάξ Ουμπέρ έβγαλεν από τὴν θήκην των, όσον έξῆ τὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ μαῦρου, — κανείς δεν κατάρθωσε νά διακρίνῃ εκείνους, οί ό- ποῖοι εκράτουν τὰς κινουμένας δάδας. Τοῦτο έπεβεβαίωσε τὴν γνώμην τοῦ Πορ- τογάλου, ότι τὰ φῶτα ταῦτα εκινούντο ὑπὸ τούς ὁλόους τῶν δένδρων, όπισθεν τῶν πυκνῶν θάμνων και τῶν μεγάλων κορυμῶν. Βεβαίότατα, οί ίθαγενεῖς δεν εἶ- χον ὑπερβῆ τὸ ὅριον τοῦ δάσους, και ίσως δεν εκόκπευον νά το κάμουν.

Όπωςδῆποτε, τὸ πρᾶγμα εἴγινετο ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ανεξήγητον. Ἄν ε- πρόκειτο περὶ άπλῆς σταθμεύσεως μαύ- ρων, έχόντων σκοπὸν νά εξακολουθήσουν τὴν πορείαν των τὸ πρῶτ, πρὸς τί ή φω- ταγήνησις εκείνη τοῦ δάσους; ... όποία άρά γε νυκτερινή τελετή τούς εκράτει άγρύπνους τοιαύτην ὥραν; ...

— Εγὼ άμφιβάλλω, παρετήρησεν ο Μάξ Ουμπέρ, άν ειδαν ακόμη τὸ κερβά- νιον μας και άν ήξέυρουν ότι κατηυλίσθη εις τὸν γήλοφον τῶν ταμαρινοδένδρων. ...

— Πραγματικῶς, άπεκρίθη ο Κάμης, άν ήλθάν, πολὺ άργά, όταν ήτο πλέον σκό- τος εις τὴν πεδιάδα, και άφ' ου έσβύσα- μεν τὰ φῶτά μας, είνε πολὺ πιθανόν νά μή μας ειδαν ὅμως αὔριον τὸ πρῶτ θά μας ιδοῦν. ...

— Εκτὸς άς φύγωμεν πρὶν εἰσημερώ- σῃ, Κάμη! υπέλαθεν ο Μάξ Ουμπέρ.

Μετά τοῦτο, έξηκολούθησαν και οί τρεῖς τὴν πορείαν των και διήνυσαν ἀκό- μη ήμισυ χιλιόμετρον πρὸς τὴν ιδίαν δι- εῦθυνσιν, οὕτως ὥστε, τὴν στιγμὴν εκεί- νην, δεν τούς έχώριζεν από τὸ δάσος εἰ- μὴ απόστασις εκατοντάδων τινων βημά- των.

Οὐδέν τὸ ὑποπτον ἐπὶ τῆς έπιφανείας τοῦ εδάφους τοῦτου, ή όποία, εἰδῶ κ' έ- κεῖ, έφωτίζετο από τὴν ανταύγειαν τῶν δάδων. Δεν εφαινετο σκιά ανθρώπου οὔτε πρὸς νότον, οὔτε πρὸς ανατολάς, οὔτε πρὸς δυσμάς. Ἡ έπίθεσις λοιπόν, και άν ὑποθέσωμεν ότι έσχεδιάζετο, δεν ήτο έ- πικειμένη. Εκτὸς τοῦτου, άν και εὐρί- σκοντο ήδη πολὺ πλησίον τοῦ δάσους, τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν δένδρων, — οὔτε ο Μάξ, οὔτε ο Κάμης, οὔτε ο Λάγκας δεν κατάρθωσαν νά διακρίνουν τούς ανθρώ- πους, οί όποῖοι έπρόδιδον τὴν παρουσίαν των διὰ τῶν πολυαριθμῶν εκείνων πυρσῶν.

— Πρέπει νά προχωρήσωμεν ακόμη; ήρώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ, μετά στάσιν ὀλίγων λεπτῶν.

— Πρὸς τί; .. άπεκρίθη ο Κάμης, δεν θά ήτο άσύνετον εκ μέρους μας; ... Ἄν, όπως είνε πιθανόν, δεν έπροδῶθῃ τὸ κερβάνιον μας, και άν μετασταθμεύσω- μεν άπόψε, πρὶν ξημερώσῃ. ...

— Ἐν τούτοις, ήθελα νά βεβαιωθῶ! υπέλαθεν ο Μάξ Ουμπέρ. Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πολὺ περιέργον, πολὺ παράδο- ξον. ...

Τῶντι, δεν έχρειάζετο περισσότερον διὰ νά εξαφθῇ ή φαντασία ενός Γάλλου.

— Ἀς έπιστρέψωμεν εις τὸ βουναλάκι μας! είπεν ο οδηγός.

Ἀλλ' ήναγκάσθη νά κάμῃ ακόμη πεν- τήκοντα μέτρα, ακολουθῶν τὸν Μάξ Ουμπέρ, τὸν όποῖον ο Λάγκας δεν ήθέ- λησε νά εγκαταλείψῃ. Καί ίσως θά έ- φθαναν και οί τρεῖς μέχρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους, όταν ο Κάμης έστα- μάτησεν ὀριστικῶς.

— Οὔτε βῆμα περισσότερον! είπε χα- μηλοφώνως.

Εὐρέθησαν άρά γε ένῶπιον άμέσου κινδύνου, και δι' αὐτὸ ο οδηγός και ο σύντροφός του ανέκοψαν τὴν πορείαν των; Μήπως είδον κανένα ὄμιλον ίθαγενῶν, έτοιμαζόμενον νά τούς έπιτεθῇ; ... Τὸ βέβχιον είνε, ότι άπότομος μεταβολή πα- ρετηρήθη εις τὴν διάταξιν τῶν φῶτων τοῦ δάσους.

Πρὸς στιγμὴν, τὰ φῶτα έξηφανίσθη- σαν όπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῶν δένδρων, έν τῷ μέσῳ σκότους βαθέος.

— Προσχή! .. είπεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Όπισώ! .. άπεκρίθη ο Κάμης.

Ἐπρεπε νά όπισθοχωρήσουν, από τὸν φόβον έπικειμένης έπιθέσεως; ... Ἰ- σως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φρονιμώτε- ρον ήτο νά μὴν άρχίσουν τὴν ὑποχώρη- σιν, χωρίς νά έτοιμασθοῦν και πρὸς άμυ- ναν. Καί άνυψῶθησαν εις τούς ὠμούς αἱ

γεμάται καραμβίνα, και τὰ βλέμματα δεν έπαυσαν νά έρευνοῦν τούς έγκους τῶν δέν- δρων. τούς συγκεχυμένους εις τὸ σκότος. Ἐξαφνα, από τὸ σκότος αὐτό, τὰ φῶ- τα ανέλαμψαν εκ νέου κ' έπαρουσιάσθη- σαν εἴκοσι περίπου τὸν αριθμόν.

— Διάβολε! ανέκραξεν ο Μάξ Ουμ- πέρ, αὐτὴν τὴν φοράν τελοςπάντων, άν δεν είνε εκπληκτικόν, είνε τουλάχιστον περιέργον!

Ο χαρακτηρισμός τοῦ πράγματος έ- δικαιολογεῖτο εκ τούτου: ότι αἱ δάδες, αἱ όποιαι προτῆτερα έλαμπον κάτω, σχε- δόν ἐπὶ τοῦ εδάφους, τώρα διέχυναν ζω- ηροτέρως λάμπεις εις ὕψος πενήτηκοντα έως εκατὸν ποδῶν ὑπεράνω τοῦ εδάφους!

Όσον διὰ τούς οίουςδῆποτε ανθρώ- πους, οί όποῖοι ανεκίνουν τὰς δάδας αὐ- τὰς, πότε ἐπὶ τῶν χαμηλοτέρων κλάδων και πότε ἐπὶ ὕψηλοτέρων, ὥς εάν διέ- σχιζεν άνεμος φλογὲς τὰ πυκνὰ εκείνα φυλλώματα, — οὐδείς κατάρθωσε νά δι- ακρίνῃ κανένα.

— Νά σου, πῶ! ανέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ, καλὲ μήπως είνε τ ε λ ὠ ν ι α, κολλημένα εις τούς κλάδους τῶν δένδρων;

Ο Κάμης εκίνησε τὴν κεφαλὴν. Ἡ έξήγησις τοῦ φαινομένου, δεν τὸν ικανο- ποίει ποσῶς. Ἦτο άρά γε εκκλισις ὕδρο- γόνου εις αναθυμιάσεις φλογώδεις, εἰκο- σὰς εκ τῶν δι ο σ κ ο ὕ ρ ω ν εκείνων, τῶν πυρίνων κροσσῶν, τούς όποιους ή θύελλα άναρτᾷ κάποτε τόσον εις τούς κλάδους τῶν δένδρων ὅσον και εις τὰς κεραίαις τῶν πλοίων; Ὅχι βέβαια! τὰ φῶτα αὐτὰ δεν είχαν καμμίαν σχέσιν μ' εκείνα, τὰ όποῖα οί θαλασσινοί ὀνομάζουν τ ε λ ὠ ν ι α. Ἡ ατμόσφαιρα δεν ήτο κεκορεσμένη ἐξ ήλεκτρισμοῦ, και τὰ σύννεφα ήπείλουν μᾶλλον νάναλθθοῦν εις ραγδαίαν βροχήν, ἐξ εκείνων αἱ όποῖαι πλημμυροῦν συχνά τὸ κέντρον τῆς «μαύ- ρης ήπείρου».

Ἀλλά τότε, διατί οί ίθαγενεῖς, οί κα- τασκηνομένοι πρὸ ὀλίγου παρὰ τὰς ρί- ζας τῶν δένδρων, ανερχιρήθησαν αἴφνης, άλλοι μὲν εις τούς πρώτους άλλοι δὲ εις τούς τελευταίους των κλάδους; ... Καί πρὸς ποῖον σκοπὸν περιέφερον εκεί- τούς πυρσούς αὐτούς, τὰς ρητινώδεις δά- δας, αἱ όποῖαι εκάιντο με κρακίσματα, ακουστὰ και εκ τῆς απόστασεως εκείνης;

— Ἀς προχωρήσωμεν. ... είπεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Περιττόν, άπεκρίθη ο οδηγός. Δεν πιστεύω νάπειλῆται άπόψε τὸ κερβάνιον μας, και είνε προτιμώτερον νά έπιστρέ- ψωμεν, διὰ νά καθησυχάσωμεν τούς συν- τρώφους μας.

— Θά ήμπορέσωμεν νά τούς καθηсу- χάσωμεν περισσότερον, Κάμη, όταν μά- θωμεν ποία είνε ή εξήγησις τοῦ παραδό- ξου τούτου φαινομένου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΕΡ ΕΝΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΡΟΧΘΕΣ τὸ απόγευ- μα έτυχε νά ὑπά- γω εις τὴν φιλι- κήν μου εκείνην οίκογένειαν με τὰ πολλὰ παιδιά, τὴν όποιαν σὰς έσύ- στησα, άν ένθυμῇ- σθε, εις μίαν από τὰς περυσινὰς μου έπιστολάς.

Πρῶτος έσχό- λασεν ο μικρὸς Τάκης.

— Ἀλλά πάλι, κύριε Φαίδων! έφώ- ναξέ μὲ μόλις με είδε

— Τί τρέχει; τὸν ήρώτησα.

— Ἐρανος! καινούργιος έρανος!

— Για τί πρᾶγμα;

— Για τὸν άνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ...

— Ἀ, ξεύρω, εἶπα! θά σὰς τον εἴη- τησεν ο Σχολάρχης σας, διότι τὸ Ὑπουρ- γεῖον τῆς Παιδείας έστειλεν ἐγκύκλιον εις ὅλους τούς διδασκάλους, διὰ νά συλ- λέξουν χρήματα από τούς μαθητὰς ὑπὲρ τοῦ άνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ Ἐπι- τροπὴ άπηλπίσθη, φαίνεται, από τούς με- γάλους, οί όποῖοι εφάνησαν άπρόθυμοι, και κατέφυγεν εις τούς μικρούς, με τὴν ἐλπίδα ότι αὐτοὶ θά φανοῦν προθυμότε- ροι. Ἐ, δεν έσκέφθη καλὰ ή Ἐπιτροπὴ;

— Ναί, καλὰ έσκέφθη. ... άλλα ξεύ- ρετε. ... έχει κανείς τόσα έξοδα! ... γί- νονται τόσοι έρανοι, τόσα λαχεῖα, τόσαι έόρται! ... Δόσε εἰδῶ... δόσε εκεί... πού νά πρωτοδώσῃς!

— Ἀ! ὥστε λοιπὸν δεν θά δώσης διὰ τὸν Σολωμόν;

— Θά δώσω... άφ' ου μᾶς το είπεν ο κύριος Σχολάρχης, θά δώσω... Ὅχι ὅμως πολλά.

— Ὡς πόσα λογαριάζεις;

— Για νά ιδῶ πρῶτα τί έχει ο κουμ- παράς μου.

Ο Τάκης εἴηλθε τρέχων, και εις τὴν στιγμὴν επανήλθε με τὸν κουμπαράν του, ο όποῖος εὐρέθη νά έχῃ ἐξ δραχμῶν και πενήντα πέντε λεπτά.

— Μπράβο! αρκετὰ έχεις, εἶπα.

— Ναί. ... δηλαδή, τὰ πενήντα πέν- τε λεπτά εἴμπορῶ νά τα διαθέσω... Δεν φθάνουν;

— Μπᾶ! και τὰ ἄλλα;

— Ἀ! τὰ ἄλλα μοῦ χρειάζονται!

Καί ο Τάκης, άφ' ου έσυλλογίσθη ὀλί- γας στιγμάς, ήρχισε νά μου άπαριθμῇ ὅλα τὰ μικρὰ έξοδά που είχε δι' αὐτὰς τὰς ήμέρας, — έξοδα «πολὺ αναγκαῖότα- τα» καθὼς έλεγε, και διὰ τὰ όποῖα μόλις

και μετά βίας εφθάναν αἱ ἐξ δραχμαὶ τοῦ κουμπαρά. Ἡ ἀλήθεια είνε, ότι τὰ έξο- δα αὐτὰ εφάνησαν εις ἐμέ πολὺ «περι- τὰ», — δεδομένου μάλιστα ότι διὰ τὸν άνδριάντα ενός Σολωμοῦ, ήμποροῦσεν ένας ἑλληὴν μαθητῆς νά ὑποβληθῇ και εις κάποιαν στέρησιν, εις κάποιαν θυσίαν.

— Τί νά σου, πῶ! ήρχισα νά λέγω πρὸς τὸν Τάκην, πενήνταπέντε μονόλε- πτα μοῦ φαίνονται πολὺ ὀλίγα διὰ τέτοι- ον έρανον... χθές εις τὸ Ζαχαροπλαστεῖον έπληρώσες νομίζω κάτι περισσότερον. ... και τώρα διὰ τὸν Σολωμόν, διὰ τὸν με- γαλῆτερον από τούς ποιητὰς μας. ...

— Τότε νά δώσω μιὰ δραχμὴ...

— Ὀλόκληρη; ...

— Κοροϊδεύετε. ... Ἀλλά για συλ- λογισθῆτε, άν εἰδαν ὅλοι οί μαθηταὶ τῆς Ἐλλάδος από μιὰ δραχμὴ!

— Ναί! ίσως τότε θά ήμποροῦσε νά ικανοποιηθῇ και ο κ. Βροῦτος, ο γλύπτης ο όποῖος ἐργάζεται τώρα τὸν άνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ. Διότι ξεύρεις τί έπραθεν; Ἐν ὅ το εἶχε σχεδόν έτοιμον, εις τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος εφάνη εξαφνα έν στίγμα. Τὸ εἶχε τὸ μάρμαρον από μέσα, και δεν άπεκαλύφθη παρὰ με τὸ τελευταῖον σχεδὸν κτύπημα τῆς σμίλης. Φαντάσου αὐτῆς! Ἀλλο μάρμαρον τώ- ρα, άλλα έξοδα, άλλοι κόποι, άλλος τό- σος καιρός...

— Τότε θά δώσω δύο δραχμὰς! άνέ- κραξεν ο Τάκης, συγκινηθείς διὰ τὸ πά- θημα τοῦ γλύπτου.

— Καί τὰ μικρὰ έξοδα; ... ήρώτη- σα, προσποιοῦμένος εκπλήξιν.

— Ἐ, δεν πειράζει. ... τὰ οίκονομῶ ἐπὶ τέλους τὰ ἀνάβállω ὀλίγες ήμέρες... δεν εγάθηκεν ο κόσμος! ...

— Καί πραγματικῶς δεν «εγάθηκεν ο κόσμος» άν περιμένῃς ακόμη ἔως νά ξα- ναγεμίσις ο κουμπαράς! ... Ἀπεναντίας νομίζω ότι «εγάθηκεν ο κόσμος», άν δεν κάμῃς ὀλόκληρον τὸ καθήκόν σου, άν δεν δώσης ὅ,τι εἴμπορεῖς, ὅ,τι έχεις, εις τὸν έρανον αὐτόν, τοῦ όποῖου ο σκοπὸς εἶ- νε τόσον ὕψηλός, τόσον εὐγενής. ...

— Λέτε λοιπὸν νά δώσω και τὲς ἐξῆ δραχμὰς; ... έπιθύρουν με δειλίαν ο Τά- κης.

— Τὲς ἐξῆ δραχμὰς και τὰ πενήντα πέντε λεπτά, απήνηνσα. Τόσα έχεις, τό- σα εἴμπορεῖς νά δώσης. ... Φαντάσου μό- νον ότι πρόκειται νά στηθῇ ο άνδριάνς τοῦ Ἑθνικοῦ Ποιητοῦ, τοῦ ποιητοῦ ο όποῖος έγραψε τὸν ἀθάνατον Ὑμνον εις τὴν Ἑ- λευθερίαν, ο όποῖος έψαλε τάνδραγαθῆ- ματα τῶν ήρώων μας, ο όποῖος εἶπε: «Κλείσε μέσα ᾠτὴν ψυχὴ σου τὴν Ἑλ- λάδα, και θά αἰσθανθῇς νά λαχταρίζῃ μέσα σου κάθε εἶδος μεγαλείου.» Φαντά- σου ακόμη, ότι οί μεγάλοι Ἑλληνες, με ὅλας τὰς προκηρύξεις, με ὅλας τὰς πα- ρακλήσεις, με ὅλας τὰς ενεργείας, δεν κατάρθωθῃ ακόμη νά συνεισφέρουν ὅσα

ἀπαιτοῦνται διὰ τὸν άνδριάντα και διὰ τὰς έόρτας τῆς Ἑκατονταετηρίδος! Μίαν μόνον μεγάλην φιλολογικὴν και πνευ- ματικὴν έορτὴν εὐρέθη εις θέσιν νά έορ- τάσῃ και ή πτωχὴ μας Πατρίς, και εἰλειψαν τὰ χρήματα, και ή Ἐπιτροπὴ ήναγκάσθη νά προσφύγῃ εις σὰς τούς μι- κρούς, εις τούς Ἑλληνόπαιδας, εις τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἑθνους. ... Ἀλλοίμονον άν κ' εἰδῶ εὐρὴ ἀδιαφορίαν, αλλοίμονον άν άλλος προφασισθῇ τὴν πτωχείαν του, άλλος τὰς διασπεδάσεις του, άλλος τὰ μικρὰ του έξοδα. ... αλλοίμονον άν ο έ- ρανος τῶν μαθητῶν άποτύχῃ! ...

Εἰς ἀπάντησιν, ο μικρὸς Τάκης ἐτύ- λιξεν εις τεμάχιον χάρτου ὀλόκληρον τὸν θησαυρὸν τοῦ κουμπαρά, και επέγραψε: «Διὰ τὸν άνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ.» Δεν μου μὲν ἀμυβόλαι, ότι, εις τὸν προτροπὴν τὴν διδασκάλων σας, — οί ό- ποῖοι θά σας ανέγνωσαν τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου, — ὅλοι ἐκάματε ή θά κάματε τὸ ἴδιον.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Εἶνε πολὺ πιθανόν, τῇ εἶπε χαμη- λοφώνως, ότι αὔριον θά φύγῃ από τὸ Ζωννεστράλε. ... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ- σει, καλὴ μου Μίς, σὰς έμπιστεύομαι τὰ δύο αγαπητὰ μου παιδιά.

— Εὐχαρίστως, κύριε. ... νά έχετε έμπιστοσύνην εις ἐμέ, άπεκρίθη ή Μίς ἀδιστάκτως.

Ο πρῶν λοχαγὸς άπεμακρύνετο ήδη. Ἡ Μίς έστράφη πρὸς τὸν Γκὺ και τὴν Εἰρηνούλαν. Οί ὀφθαλμοὶ τῆς ήσαν δακρυσμέναι.

— Βλέπετε, είπεν, ὅτι δεν θά σας άφίσω. ...

Τὸ βέβαιον είνε, ότι ὑπεράνω τῆς βρεττανικῆς σημαίας, κάτι άλλο ὑπῆρχεν εις τὴν καρδίαν τῆς Μίς Φλώρυ: ή εἰ- κὼν τῆς Εἰρήνης Λαχώς.

«Τί δυστύχημα, νά μὴ κατοικῇ ή θεία τῆς Εἰρήνης εις τὴν Ἀλγερίαν. ... ή εις κανέν άλλο μέρος τῆς Ἀφρικῆς, έ- σκέπτετο άγρότερα μόνῃ. Ὑπάρχουν τόσα ὠραῖα μέρη, και ή Ἀγγλία δεν θέλει παρὰ τὸ Τράνσβαλ! ...»

Βουχνηθὸς ὀργῆς δεικνύει τὰς σκέψεις τῆς Ἀγγλίδος.

Ἐξηλωμένος κατὰ πλάτος τῆς δεν- δροστοιχίας, ο Μαριμπῆς εἰσήκωνε τὰ μουστάκια του και εφαινετο διατεθειμένος νά μὴ έπιτρέψῃ τὴν διόδον εις τὴν Ἀγ- γλίδά, ή όποία ήτοιμάζετο νά ὑπάγῃ εις τὸ δωμάτιόν τῆς.

— Γουίλελμίνε!.. Ποῦ εἶσαι, παιδί μου; ανέκραξεν ή Μίς. Φώναξε λοιπὸν τὸ λεοντάρι σου!

Ἡ Γουίλελμίνη δὲν ἦτο μακρὰν. Κρυμένη ὀπίσω ἀπὸ τὰς ροδοδάφνας, ἡ Γουίλελμίνη ἐβλεπε χωρὶς νὰ τὴν βλέπουν· καὶ δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ φωνάξῃ τὸν Μαριμπῆν.

« Ἡ Ἀγγλία, ἐσυλλογιζέτο, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Τράνσβαλ· τὸ Τράνσβαλ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε ὁ Μαριμπῆς, ἕνας καλὸς λέων βόερ, εἰς τὴν ἀγγλίδα αὐτὴν Μίσι!»

Σοίγγουσα τοὺς ὁδόντας, ἡ Γουίλελμίνη ἐπανελάμβανε τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐξηρέθιζεν :

— Οἱ Ἀγγλοὶ ! οἱ Ἀγγλοὶ ! . . Πόλεμος ! . . Καλὰ το ἔλεγεν ὁ παπποῦς . . . « Ω, ναί ! θὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν πατρίδα μας. Ἐδῶ εἵμεθα, ὁ Μπάμπα - Παῦλος, ὁ Ζουμπέρ, ἡ Κά-



« Βρυχηθὺς ὁργῆς διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς Ἀγγλίδος. » (Σελ. 43, στ. γ' .)

να, ὁ Μαριμπῆς καὶ ἐγώ. Ἐδῶ εἵμεθα! Μπάμπα-Παῦλον (Οὐμ-Πάουλ) ὠνόμαζαν κοινῶς εἰς τὸ Τράνσβαλ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας Παῦλον Κρουγερ. Καὶ κατὰ τῶν πέντε αὐτῶν ἐχθρῶν, ἡ Ἀγγλία ἐπρεπε νὰ φυλαχθῇ καλὰ. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΙ ΑΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Ὁ κύριος Λακὼς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ μετὰ τὸν γαμβρόν του, τὸν κύριον Ρίσιικ.

Συμβαθὼν ἀνέκαθεν τοὺς Βόερς, — καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, — ὁ πρῶν λοχαγὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐδέχθη τὸν βαθρὸν συνταγματάρχου εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Τράνσβαλ.

Τὰ δίδυμα ἐκλαυσαν λυσσῶδως, ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῶν ἡρνήθη νὰ τα πάρῃ μαζὶ του.

Ὁ Γκὺ θὰ ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συμμερισθῇ τοὺς κινδύνους

τῆς ἐνδόξου ταύτης ἐκστρατείας· ἀλλ' ἡ ναγκάσθη νὰ μείνῃ, φύλαξ καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ Ζοννενστράλε.

Ἡ Γουίλελμίνη, εἴπερ ποτὲ μελαγχολικὴ καὶ σιωπηλὴ, ἐξηφανίζετο ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, προξενούσα εἰς τὴν κυρίαν Ρίσιικ τὰς ζωηροτέρας ἀνησυχίας.

Ὁ κύριος Ρίσιικ εἶχεν ἀναχωρήσῃ καθολοκληρίαν ἥσυχος περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἰδικῶν του.

Τοὺς εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Μπαμποῦ, ὁ δὲ Μπαμποῦ ἦτο ψυχῇ καὶ σώματι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἀγαθὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία μετὰ τὴν τρυφερότητα περιέβαλε τὴν μικρὰν ὀρφανὴν κυρίαν του.

Ἀξίος καὶ πιστός, εὐφυὴς καὶ συνετός, ὁ Μπαμποῦ, ὅπως ὅλοι οἱ Κάφροι, ἦτο πολὺ ὀκνηρὸς καὶ ὀλίγον τι . . . κλέπτης. Δύο ἐλαττώματα φυλετικά, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κ. Μάκ-Νέβιν, ἄλλοτε, δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ, καὶ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐσυγχώρει ἐξ αἰτίας τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Καὶ πραγ-ματικῶς, ὁ σκύλος δὲν εἶνε τὸσον ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὅσον ἦτο ὁ Μπαμποῦ εἰς τὴν Γουίλελμίναν.

Μόνον χάριν αὐτῆς, θὰ ἦτο ἱκανός, μετὰ τὴν ὀκνηρίαν, νὰ ἐργασθῇ ἀδιακόπως ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ.

Ἄν ὁ Μπαμποῦ ἤξευρε νὰ

γαπᾷ πιστῶς, ἤξευρεν ἐπίσης καὶ νὰ μισῇ. Ζαφουράνας ὁ Κινέζος, καὶ Σελέσκος ὁ Ζουλού, — δύο ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἀγροκηπίου, — ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους του.

Τοὺς ἐμίσησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἦλθεν εἰς τὸ Ζοννενστράλε. Διὰ τί ;

Ὁ Ζαφουράνας ἦτο ἱκανὸς καὶ πρόθυμος ὑπηρετής. Ἡ κυρία Ρίσιικ τὸν ἐξετίμα πολὺ, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαποῦσε, — κατὰ τὴν φράσιν του, — τὸ κινέζικον ὄφρος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Κράτει τὸν Ζαφουράναν ἀφ' οὗ σοῦ χρειάζεται, προσέθετεν· ἐγὼ τὸν ἐπιβλέπω. Καὶ ὁ Ζαφουράνας ἔμενεν.

Ὁ Σελέσκος πάλιν, ὁ Ζουλού, δὲν ἐμισεῖτο ὀλιγώτερον τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸν μαῦρον ὑπηρετήν.

Ὅσάκις συνήντωντο οἱ δύο, συρόμενοι ὡς ὀκνηροὶ σαῦραι εἰς τὴν ἡλιόλουστον αὐλὴν τοῦ Ζοννενστράλε, ὁ Μπαμποῦ

ἐξηκόντιζε κατὰ τοῦ Σελέσκου βλέμματα μίσους καὶ ἀποστροφῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ὁ Ζουλού δὲν ἔδιδε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν.

Ἦτο τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου.

Οἱ Βόερς εἶχον τελειώσῃ τὴν παράταξιν τῶν στρατιωτικῶν τῶν δυνάμεων ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Ἀκρωτηρίου, τῆς Νατάλης καὶ τῆς Ὁράγγης.

Ἡ ζωὴ ἐξηκολούθει εἰς τὸ Ζοννενστράλε, ἀλλὰ ἡ « Ἡλιακὴ ἀκτίς » εἶχεν ἀμαυρωθῇ. Νέφος θανάτου ἐπεσκίαζε τὴν κατοικίαν, τὸσφ φαίδραν πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἐβδομάδων.

Ὅσάκις ἡ κυρία Ρίσιικ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Γουίλελμίναν νὰ ἐξέλθῃ, τὸ κοράσιον, εὐπειθές, ἐκάθητο χωρὶς παράπονον μετὰ τῆς Κάννας καὶ τοῦ Μαριμπῆ.

Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἔμενεν ἐντελὺς ἀκίνητη, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ Δράκενσβεργ, αἱ ὁποῖαι ἐπυρπολοῦντο τὸ πρωὶ ἀπὸ τὰς πορφυρᾶς λάμψεις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἦξευρεν, ὅτι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος συνηθροίζοντο τὰ στρατεύματα, περιμένοντα τὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ εὖς της ἐτείνετο ἀγωνιωδῶς. ἔτοιμον νὰκούσῃ τὴν πρώτην ἐκρηγνῇ τῆς πυρίτιδος.

Ἡ κυρία Ρίσιικ τὴν παρετήρει μετὰ προσοχὴν, παρακολουθοῦσα ἐπὶ τοῦ ἐκφραστικοῦ προσώπου της τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐτάρασσον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαθὺς στεναγμὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στήθος τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἦξευρεν ὅτι τὸ ἄγριον ἐκεῖνο πουλὶ μετὰ ἄλγος ἔμενε τὴν τόσφ γλυκεῖάν του αἰχμαλωσίαν, καὶ ὅτι εἰς τὸ πρῶτον ἀνοιγμὰ τῆς θύρας, θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ κλουβί του. . .

Μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς φιλοπατρίας, μετὰ τὸ ἄσπονδον μῖσός της κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ Γουίλελμίνη ὀνειροπολοῦσε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν μάχην. . . Καὶ τί θὰ ἐγίνετο τὸ δεκατετραετές αὐτὸ κοράσιον μέσα εἰς τὴν φωτιὰν τοῦ πολέμου ; . .

Ἡ ἀγαθὴ θεία Παυλίνα ἔστελλε τότε τὴν Λενέτταν νὰ διασκεδάσῃ τὴν παράξενον φιλίαν της.

Ἡ Γουίλελμίνη ὑπεδέχετο καλὰ τὴν μικροῦλάν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ βλέμμα της προσηλοῦτο εἰς σημεῖον ἄορατον, πάλιν ὁ νοῦς της ἐπετοῦσε μακρὰν, καὶ ἡ μικροῦλα, λυπημένη, ἐπέστρεφεν εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας της λέγουσα :

— Ἡ Γουίλελμίνη δὲν ἀγαπᾷ πιά τὴν Λενέττα !

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἡ Γουίλελμίνη ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυρίαν Ρίσιικ τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν ὥρων ἔλειπεν εἰς τὸ δάσος τῶν στρουθοκαμήλων.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ θεία Παυλίνα, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον.

Ἡ Γουίλελμίνη τὴν ἠτένισε :

— Θέλω νὰ μου ἀφίσχῃς ἐδῶ τὸν Μαριμπῆν καὶ τὴν Κάνναν.

Τὸ κοράσιον ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν, ἐπειτα ὠδήγησε τοὺς δύο τῆς φίλους πλησίον τῆς κυρίας Ρίσιικ, ἔτεινε τὸ μέτωπόν της εἰς φίλημα, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ θεία Παυλίνα εἶδε τὴν θετὴν θυγατέρα της νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν μετὰ τὸ γοργὸν καὶ νευρικὸν της βῆμα· τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προχωροῦσαν μέσα εἰς τὰς πρᾶσινάδας, καὶ τὴν ἔχασεν εἰς τὴν εἴσοδον ἐνὸς μικροῦ δάσους.

— Εἶμαι ἥσυχη, ἐψιθύρισε, ὠπεύουσα μετὰ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς της τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαριμπῆ· δὲν θὰ φύγῃ χωρὶς τοὺς φίλους της.

Ἡ Γουίλελμίνη ἐπεριπάτει πολὺ γρήγορα. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο σκεπτικόν... Προφανῶς, εἶχε νὰ συνομιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων μετὰ τὸν Μπαμποῦ.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση.

Τὸ ρόδιον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐσκόρπιζε πρὸ ὀλίγου ἡ δύσις, διεδέχετο τώρα ἐν φῶς γαλακτοχρουν, ὠχρόν. Τὰ ἐρυθρὰ νεφύδρια ἤρχίζαν νὰ μαυροῦνται. Ἡ θερ-

μοκρασία κατέβαινε ταχέως. Ἐκαμνε σχεδὸν ψυχρός.

Ἡ Γουίλελμίνη ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ. Διέσχισεν ὀλόκληρον δάσος ἰτεῶν. Τὰ δένδρα μετὰ τὰ ὑπόλευκα φυλλώματα ἐφαίνοντο ὡς ἀργυρᾶ, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης. Ἀπὸ τὸ ὠχρόν αὐτὸ φῶς περιλουμένη, ἡ Γουίλελμίνη ὁμοιάζε μετὰ καμμίαν χαριτωμένην Ἀμαδρυάδα τῆς ἡσύχου αὐτῆς ἐξοχῆς. Ἐλαφρὰ ἐπάτει τὴν χλόην, καὶ τὰ βήματά της δὲν ἔκαμναν τὸν παραμικρὸν κρότον.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἐξ αἰτίας τῆς μάχης του μετὰ τοὺς ἀνεμομύλους, ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης δὲν ἦταν πιά σὲ κατάστασι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, καὶ ὁ πιστός του Σάντσος ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ Φασουλάκης το ἐπῆρε καὶ αὐτὸ γιὰ πύργον, καὶ ἔκαμε πάλιν τὰ δικά του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦταν κάπως καλλίτερα. Ἐσέλλωσε λοιπὸν τὸν Ψαρῆν-Ἀχναμνώντα, καὶ ἐπῆγε, μετὰ πολλὰς τσιριμιόνιες, νὰποχαιρετίσῃ τὸν πυργοδεσπότην, — δηλαδὴ τὸν ξενοδόχον.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, γενναιοτάτε ἱππότη, τοῦ εἶπεν ὁ ξενοδόχος· ἀλλὰ τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ σας ζητῶ, εἶνε νὰ μου πληρώσετε ὅ,τι μου χρωστᾶτε γιὰ τὴ νύκτα που περάσατε ἐστὸ σπῆτι μου.

Τί ; ! νὰ τὸν πληρώσῃ ; Καὶ ἀπὸ πότε πληρῶνουν τοὺς «πυργοδεσπότης» γιὰ τὴ φιλοξενία των ;

— Ἄ μπᾶ ! ποτέ ! τέτοια προσβολὴ δὲν θὰ σας κάμω ποτέ ! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης.

Κ' εὐθὺς κεντᾷ τὸ ἄλογό του καὶ τοῦ δίνει δρόμο.

Ὁ Σάντσος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, τὸ γαϊδουράκι του δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ σὰν τὸν Ἀχναμνώντα, — ἂν καὶ οὔτε αὐτὸς ἔτρεχε τόσο πολὺ, — καὶ μόλις ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, τὸν ἐτσάκωσαν.

Τότε, μερικοὶ ταξειδιῶται που ἔτυχαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀπεφάσισαν νὰ διασκεδάσουν εἰς βάρος τοῦ κακομοίρου τοῦ Σάντσου, καὶ νὰ τὸν τινάξουν ψηλὰ μ' ἕνα πᾶπλωμα.

Δὲν σὰς το ἐξηγῶ μετὰ τί τρόπον τὸ ἔκαμαν, γιατί το βλέπετε καθαρὰ εἰς τὴν εἰκόνα.

Σὰς λέγω μόνον, ὅτι τὸ παιγνίδι ἐβάσταξε πολλὴν ὥραν, καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ Σάντσος ἀνεβόκατέβαινε σὰν τόπι.

Ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης ἐκύτταζε τὸ ἔλεεινὸν θέαμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς. «Ω, πῶς ἐθύμονεν ὁ γενναῖος ἱππότης, ποῦ ἐτολμοῦσαν νὰ κακομεταχειρίζωνται ἔτσι τὸν ἱπποκόμον του ! . .

Ἐπὶ τέλους τὸν ἄφισαν σὲ κακὸ χάλι, κ' ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ εὕρῃ τὸν κύριόν του.

[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ



ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ !

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36.)

ΜΗΤΡΟΣ (Εισέρχόμενος με όρμη, έπειτα σταματών έκπληκτος ένώπιον του παστίσου): — Καλέ, τί βλέπω έκει; . . . Τό παστί-
το; ! . . . αλήθεια είναι τό παστίτσο;

ΚΟΥΛΑ: — "Οχι, ψέμματα" σέ γελούν
τά μάτια σου. Τρίψε τα λιγάκι νά ξε-
θαμπώσουν. (Ο Μήτρος τρίβει τά μάτια του): —
Είδες τώρα; . . . "Ελα, κάθησε εις τό
τραπέζι" και σύ, Μόρφω. Γρήγορα λοι-
πόν ! (Οι ύπηρετεί κάθηται.) Θέλω νά μου
φάτε όσο περισσότερο μπορείτε. . . "Εμ-
πρός ! τί στέκεσαι; μάμου ! . . . (Ο Μή-
τρος και ή Μόρφω άρχίζουν νά τρώουν άπλή-
στως. Η Κούλα, όρθία, τους κυτάζει.)

ΜΗΤΡΟΣ (με γεμάτον στόμα): — Τί ω-
ραϊό που είναι . . . Τί λέτε; νά πάω νά
φέρω και μιά σταλιά κρασάκι;

ΚΟΥΛΑ (έμποδίζουσα αυτόν νά σηκωθί): —
"Οχι, όχι, μήν κουνηθίς. Τρώγε... τρώ-
τε ! . . . Α ! ό θεός μου έρχεται ! . . .
φύγετε ! φύγετε λοιπόν ! (Τους ώθει έξω
και κάθεται πρό της τραπέζης, με τό πηρουνό-
μάχαιρον 'στό χέρι, κατευχαριστημένη, ως νά
είχε φάγη αυτή τό παστίτσο.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (εισέρχεται στηριζόμενος εις
τό μαστιγιόν του): — "Ακόμη τρώς; Εύγέ
σου, κύριε Γεώργιε !. (Βάζει τά γυαλιά του):
Τί βλέπω; Τό παστίτσο μου... Μπρές !
'Εσύ έφαγες όλο τό κομμάτι που λείπει;

ΚΟΥΛΑ (με την φωνήν του Γεώργου): —
"Αμέ ποίος; ή γάτα;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (έξω φρενών): — "Ω, δυ-
στιχισμένο παιδί ! . . . Πάει, θάρρωστή-
σης, θάρρωστήσης βαρεία. . . Τί έκα-
μες; ! . . . Υπάρχει πειό βαρύτερο πράγ-
μα από τό παστίτσο;

ΚΟΥΛΑ (κλαίονσα βλακωδώς): — "Εγώ δέ
θέλω νάρρωστήσω . . . Σείς θέλετε νά
μάρρωστήσετε. . . Θά τό 'πώ του μπα-
μπά' θά τό 'πώ της μαμάς. Σείς φταίτε !

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (Καθόμενος και κροτών τον κό-
ωνα): — Μόρφω! Μήτρο!.. "Εδώ γρή-
γορα ! . . . Πάρτε αυτό τό παιδί !

ΜΗΤΡΟΣ και ΚΟΥΛΑ (εισέρχονται): —
"Ελάτε, κύριε Γεώργε, άφ' ου το λέγει
ό θεός σας. . .

ΚΟΥΛΑ (άνθισταμένη, έν φ' πηγαινουν νά την
πάρουν διά της βίας): — "Δέ θέλω. . . "Α-
φήστε με ήσυχο σείς !

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ: — Πάρτε τον με τό στα-
γυειό ! Και γρήγορα 'στό κρεβάτι ! . . .
Νά του κάμετε ένα τσάϊ ζεστό. . . νά
του βάλετε κατάπλασμα . . . νά φωνά-
ξετε τό γιατρό ! . . .

ΚΟΥΛΑ (έξακολουθούσα νάνθίσταται): —
Δέ θέλω εγώ τσάϊ... δέν μάρέσουν τά ζε-
στά· θέλω τσοκολάτα, παχειά και γλυκειά.

ΜΗΤΡΟΣ (άπάγων την Κούλαν διά της βίας,
με την βοήθειαν της Μόρφως): — "Εννοια σας,
κύριε Γεώργε, κ' εγώ το πίνω τό τσάϊ
για σας. . . (Σιγά): "Εμένα μου χρειά-
ζεται. . . (Εξέρχονται και οι τρείς.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (Καθόμενος εις την πολυθρόναν
του, κλείει τους όφθαλμούς; και στήριζει την κε-
φαλήν του διά της χειρός): — "Αλλοίμονό
μου ! . . . θά με άρρωστήσουν... θά με κάμουν
χειρότερα. . . Και νά συλλογίζωμαι ότι
εγώ τους έπροσκάλεσα ! . . . Τί άνόητος ! . .
Δέν ήμουν ήσυχα και καλά με τό Μήτρο
και με την Μόρφω; . . . Τί ήθελα νά
βάλω τέτοιους μπελάδες εις τό κεφάλι
μου ! . . . Και σημειώστε, ότι δέν είδα αλό-
μη παρά δύο μόνον από τά δένκ. . .
Δυστυχία μου ! (Ανεγείρων την κεφαλήν):
Κάποιος άνεβαίνει πάλι τή σκάλα. . .
Είνε βήματα παιδιού ! (Κυτάζει: άνησυχώς
την θύραν και πέρνει τό μαστιγιόν του.)
Ποιός είναι; ποιός είναι; . . .

ΚΟΥΛΑ (εισέρχεται ένδευμένη, αυτόν την
φοράν ως κορσάσον· κρατεί έν βιβλίον περιπα-
τεί σιγά, όμιλεί γλυκά): Φίλος, καλέ μου
θεέ. Είμαι ή μικρά άνεψιά σας, από την
Αμερική.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ήσυχών): — "Εμδα, μι-
κρούλα μου, έμδα. . . (πάλιν άνησυχός):
"Αλήθεια, πώς είναι ό αδελφός σου Γεώρ-
γος; . . . Είνε καλλίτερα; "Ηλθε ό για-
τρός; έ; . . .

ΚΟΥΛΑ (διευθετούσα τά μαξιάρια της πο-
λυθρόνας του): — Ναι, θεέ μου, μάλιστα...
"Ήσυχαστε και δέν είναι τίποτε. . . Κα-
κστομαχία από τές συνειθισμένες του...
"Αλλά, καθώς είπε ό γιατρός, και οι άλ-
λοι δέν έχουν τίποτε σπουδαίον: ούτε ό
Τώνης, ούτε ό Μίλης, ούτε ό Τζών. . .

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (έκπληκτος): Τί παράξενα
όνόματα είναι αυτά;

ΚΟΥΛΑ (γελώσα): — Αυτά είναι τά χαί-
δευτικά τους όνόματα, τά αμερικανικά.
"Αφ' ου έμωσ δέν σας άρέσουν, σταθίτε
νά σας τα 'πώ και έλληνικά: "Αντώνης,
Μιλτιάδης, "Ιωάννης, Περικλής, Κώ-
στας, Νικόλαος, Λέων, Πέτρος...

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (χαλιόμενος): — "Ε ! φθάνει !
Πόσα είπες; ! Θά είναι περισσότερα από
δέκα, βέβαια !

ΚΟΥΛΑ (μειδιώσα): — "Οχι δά· είναι μό-
νον έννέα, και εγώ είμαι τό δέκατον. . .
ή μονάκριβη κόρη μέσα σέ τόσο παιδο-
βόλι.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (άνήσυχος): — Μά... ό Τό-
νος, ό Μύλος, ό Τζώνος... αυτοί που εί-
πες τέλος πάντων... όλοι είναι άρρωστοι;

ΚΟΥΛΑ (ήσυχωτάτη): — Ναι... "Ο "Α-
χιλλεύς, μαζί με τους άλλους, έλυσαν
τή βαρούλα... 'στην ώραία λίμνη σας...

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (τρομάζων): — "Στή λίμνη
μου;.. Μ' αυτή είναι πολύ βαθεία !

ΚΟΥΛΑ: — "Α, μή φοβήσθε ! όλα τά
δέλφια μου κολυμπούν περίφημα. "Η βάρ-
κα αναποδογυρίσθηκε. "Επεσαν όλοι 'στό
νερό, και βγήκαν έξω κολυμβώντας. . .
Μόνον αυτοί οι τρείς, που είναι πειό αδυ-
νατοι, θά πάθουν σίγουρα καμμία περι-
πνευμονία.

(Επεται τό τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΚΑ

Ο μαύρος Κόρακας ψηλά
πετώντας 'ς τόν άέρα
Είδε τρεις Χήνες κάτασπρες
που λούζονταν μιά μέρα,
Και είπεν: — "Απ' τό λούσιμο
θ' άσπρίσανε κ' έκείνες.
Κ' εγώ θά πέρω νά λουσθώ
ν' άσπρίσω σάν τές Χήνες

Πάει και πέφτει 'ς τό νερό
ευθύς την ίδιαν ώρα
Κι' άρχίζει τά λουσίματα
και λούζεται ως τώρα. . .
Μά πάνε του κακόμοιρου
οί κόποι του χαμένον—
Μαύρον τόν έπλασ' ό Θεός
και πάντα μαύρος μένει !

(Από τά "Παρημύθια")

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί ή θάλασσα δέν ξεχειλίζει, άφ' ου τό-
σα ποτάμια χύνονται εις αυτήν;
— Μά επειδή έχει σφυγγάρια μέσα, κουτέ !
άπαντζ' ό Κορυμφοκεφαλάκης.

(Εστία ήπ' υπό φάρον του Διόνου)

— Δέν μου λές, Τότη, σύ που τα ξεύρεις ό-
λα, άκο... ποτέ σου την παρομία: "Τρεις τά
Γέννα, τρεις τά Φώτα κ' έξη την Άνάστασι";
Και ό Τότης:

— Πρ ! . . . παρομία που θυμήθηκε ! Αυτή, παι-
δί μου, την έλεγαν πρό Χριστού !

(Εστία ήπ' υπό Χριστοδούλου Ι. Σαμίρη)

ΔΗΛΩΣΙΣ

"Η προθεσμία του Διαγωνισμού του
Ξεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι της
13 Μαρτίου 1902.

"Η παράτασις αυτή είναι ό ρ ι σ τ ι κ ό ς
ή τ ε λ ε υ τ α ί α, διότι εις τό φύλ-
λον της 30 Μαρτίου θά δημοσιευθούν τ'
Αποτελέσματα του Διαγωνισμού, κα-
θώς και ή Κλήρωσις του Λαχείου των
Δώρων του Ξεσπαθώματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΡΑΥΓΗ χαρής άντήχησεν από άκρου εις ά-
κρον, διά την παράτασιν της προθεσμίας του
Ξεσπαθώματος· και αι έλπιδες των φίλων μου
άνεπτερώθησαν, και ήρχισαν νέαι ενέργειαι, με
περισσότερον άκόμη ζήλον. Αυτά μου λέγουν
αί πρώται επιστολαί, τας οποίας έλαβα ευθύς
μετά την δημοσίευσιν της Δηλώσεως. Και τά
ξεσπαθώματα εξακολουθούν. Ευχαριστώ θερμώς
όλους, όσοι εξεσπάθωσαν και αυτήν την έβδο-
μάδα· αλλά δέν τους αναφέρω, διότι, καθώς σας
είπα, τά όνόματά των θά δημοσιευθούν εις τ'
Αποτελέσματα του Διαγωνισμού.

Κατενουσιασμένοι, καταμαγεμένοι οί φίλοι
μου, παλαιοί και νέοι, με τά μυθιστορήματα
και την λοιπήν ύλην των έφρετινών φυλλαδίων.
Και άλλο δέν μου γράφουν εις τας επιστολάς
των, παρά έντυπώσεις από τό "Μεγα Τζέννη",
από την "Βεροπούλαν", από τον "Φασουλάκη"
Αθν-Κιχώτην" κτλ. κτλ. Και που νά ιδίτε άρ-
γότερα, όταν θά έχωμεν και τον "Ασωτον
Υϊόν" !

Φέτος ό κύκλος μας έμεγάλωσε πολύ. Πλή-

ως νέων συνδρομητών προστεθήσαν διά του ξε-
σπαθώματος ή άπ' ευθείας και τό σπουδαιότε-
ρον: κανείς από τους παλαιούς συνδρομητάς δέν
παρητήθη, αλλά μερικαί μόνον άντικατεστάθησαν
διά του αδελφού των. Δι' αυτό βλέπετε τόσην
ζωηρότητα εις την "Αλληλογραφίαν", και τόσα
ενα ψευδώνυμα, και τόσα παλαιά, άναφανόμενα.

Είς τό προηγούμενον φυλλάδιον, δημοσίευσα
άγγελίαν των φίλων μου Γερ. Καραουλάνη πε-
ρί ανταλλαγής Μ. Μυστικών με πάντα επιθυ-
μούντα νάνταλλάξη. "Οφείλω νά σημειώσω ότι
είς τοιαύται γενικάί προτάσεις δημοσιεύονται εις
τάς "Μικράς Άγγελίας" επί πληρωμή, ή δέ άν-
ταλλαγή είμφορεί τότε νά γίνεται άπ' ευθείας
και όχι διά του Γραφείου μου, άφ' ου είναι γνω-
στόν τό όνομα και ή διεύθυνσις του προτεινόντος.

Μετά χαρής έλαβα την επιστολήν σου, πα-
λαιά και αγαπητή μου φίλη Καρυάτις. Τι κά-
μνει ό αδελφός σου; Πολύν καιρόν έχει νά μου
γράψη.

Κ' εγώ δέν σε είχα λησμονήσει, Νεράϊδα
των Σπετσών, διότι δέν λησμονούνται εύκολα
αί καλοί φίλοι. "Αλήθεια, νομίζεις ότι είμφορεί
νά γίνη εις τό Γραφείον μου συναναστροφή;
Και που θά χωρέσουν τόσοι συνδρομηταί !

Και σύ, Φιλόμουσε Παϊ, πολύν καιρόν είχες
νά μου γράψης; και μεγάλην χαράν μου έπροξέ-
νησεν ή επιστολή σου. Τι ώραία καλλιγραφία !
"Αλλά δέν νομίζεις ότι τά γράμμάτα σου είναι
πολύ πλάγια; άν ήσαν λιγάκι πλέον όρθια, θά
έκέρδιζαν πολύ.

Άρα του Πηλίου, άν σκοπεύς νά διαγωνι-
σής, βεβαίως πρέπει νάγορήσης χόρτην των
Λύσεων. Πνευματικάς Δοκίμους όμως δέν δε-
χομαι πρός δημοσίευσιν τώρα· φύλαξέ τας δι'
— Δέν μου λές, Τότη, σύ που τα ξεύρεις ό-
λα, άκο... ποτέ σου την παρομία: "Τρεις τά
Γέννα, τρεις τά Φώτα κ' έξη την Άνάστασι";
Και ό Τότης:

— Πρ ! . . . παρομία που θυμήθηκε ! Αυτή, παι-
δί μου, την έλεγαν πρό Χριστού !

Τά τετράδιά σου, Μελαγχροίτη "Ελληνίς",
εστάθησαν όλα έν τάξει. Δέν πειράζει άν ήγη-
σες νάπαντήσης εις τας προτάσεις, άφ' ου όλοι
όσαι σου έπρό-ειναν, είναι και φέτος συνδρομη-
τρια. Ευχαριστώ δι' όσα επαινετικώτατα γρά-
φεις.

Νά και ή Ναυσικά, ή παλαιά μου φίλη, ή
όποια, μετά χωρισμόν ενός έτους, ανανεώνει πάλι
την συνδρομήν της. Τι χαρά ! "Αλλά μή νο-
μίζετε, ότι εις τό διάστημα αυτό με είχεν άφίση
έντελώς. "Οχι ! έθαλείζετο τά φυλλάδιά μου και
τάνεγίνωσκε τακτικώτατα. Δι' αυτό και επανέρ-
χεται με τόσο ένθουσιασμόν.

Τό Πέλιον του Δουράβεως παρατηρεί, ότι ό-
λα τά περυσινά μου διηγήματα έτελείωναν με
γάμους; ό "Ελλας ήπής της, Παυλίαν, ό "Ιω-
άννης την "Αδελάϊδα και ό Λαχανάκης την Μα-
ρουλί. Μόνον ό Γάτσων απέθανεν επί του πε-
διού της μάχης. Και προσθέτει: "Είς μέ παί-
νεται προτιμώτερον τό μυθιστόρημα νά τελειώνη
εις γάμον και νά είναι φαίδρον, παρά εις θάνα-
τον, έστω και ένδοξον, και νά είναι λυπηρόν."
"Ε, αυτό λέγονται γούστα.

Μου ήλθε νά σε μαλώσω, Κλήη του Κηφι-
σού [ΕΕ], που έκαμε νά μου γράψης τόσο καί-
ρην και που μου γράφεις με μελάνι... έξέσπρη,
κι' άπ' τό χαρτί εξέσπρητο "Αλλ' όμα είδα
πόσον ώραία τα λέγεις, έπρωτίμην, νά σου βάλω
όλα εύσημα. Φίλησέ μου την μικρήν Τζέννη.

Μια μικρά φίλη της "Ορειπόλου Ψυχής",
όμα ήκουσεν ότι ή Διάπλασις δέει ψευδώνυμα,
είπε: "Θά της γράψω νά μου στείλῃ κ' έμέ ένα
ψευδώνυμον !" Αυτό μου ένθύμισε κάποιον, ό
όποιος κάποτε μου έγραψε νά του στείλω τά...
Εύσημα που του είχα σημειώση.

"Αν την ένθυμούν την θείαν σου, Μαρία
Μαλιτζού; Και πώς είμφορεί νά την λησμονή-
σω, άφ' ου τόσες φορές εξεσπάθωσα γιά μένα !
Είπες της πολλούς χαιρετισμούς.

Πρώτον, Κωπηλάτις Κύθου, ότι ό "Ανα-
νίας έγεννήθη την 29 Φεβρουαρίου, και έπομέ-

νως, επειδή τό 1902 δέν είναι δίσεκτον, φέτος
δέν έχει έορτήν. "Αλλά και άν είχε, καμμίαν
όρεξιν δέν είχαμεν νά την έορτάσωμεν, ύστερ'
από τά τελευταία του καμμάτια...

Πώς είναι δυνατόν νά "περιγράψω" τας ώραίας
επιστολάς σου, "Αθώα Καρδιά; Διαιτ με πλη-
γόνεις με τόσοι σκληρά λόγια; . . . "Όσον διά την
πρότασιν σου περί συγχω-έρας εκδόσεως του
φύλλου με αύξησιν της συνδρομής, σου άπαντώ
ότι παρόμοιαι προτάσεις έγιναν άλλοτε, συνεξη-
τήθησαν και... άπερρίχθησαν.

Είς τό τετράδιον των Μ. Μυστικών, Οιδίπου
Τύραννε, εκεί που λέγει: "ό,μα και επώνυμον"
ό μή θέλων νά φανερώση τόνόμα του γράφει μό-
νον τό ψευδώνυμον, ό δέ θέλων νά το φανερώ-
σῃ, γράφει και τά δύο

Φιλόστατρί "Ιωρ, πολύ άπορώ με την καθυ-
στέρησιν αυτήν των φυλλαδίων, τά όποια έν
τούτοις εστάθησαν όλα μαζί. Είδες δέν παρτεί-
να την προθεσμίαν, και έπομένως όχι μόνον δέν
θάποικεισθής του Διαγωνισμού, αλλά θά λάθης
καιρόν νά έγγραψής και άλλους. Και καθόλου
δύσκολον νά είσαι από τους βραδευθημένους.

Σού έστειλα τό Βραδύιον, "Αταβύριον Ρό-
δου, και ή φωτογραφία σου θά δημοσιευθί γρή-
γορα. "Αν δέν άπήντησα εις όλας τας επιστολάς
σου, δέν πρέπει νά έχης παράπονον, διότι έτυ-
χαν εις την φύρταν των τελευταίων και των
πρώτων εθδομάδων του έτους, ότε εις πολλάς
επιστολάς ήναγκάσθην νά μη άπαντήσω. Συγ-
χαίρω τόν Σύλλογον σας δι' όσα ευγενή και ώ-
ραιο κάμνει. "Από τους πληροφορίας σου, έλλεί-
πει χώρον, δημοσιεύω την μάλλον ένδιαφέ-
ρουσαν.

Λευκόν Κρίνον [ΕΕ] σε συγχαίρω διά την
ώραίαν σου μετάφρασιν. Πολύ έγέλασα με τό
επιστόδιον του "Αγ. Γεωργίου. Τας πληροφο-
ρίας που μου ζητείς δέν έχω τό δικαιώμα νά σου
τας δώσω, άν δέν μου τό δώσουν οί ένδιαφερέ-
μενοι. Αυτά, βλέπεις, είναι μυστικά. . . . "Η
Κική σ' εύχαριστεί θερμώς διά τά γραμματόσημα.

Τό υπ' αριθ. 498 "Μαχικόν Γράμμα μετά
Διπλής "Ακροστιχίδος" δέν θά ληρθί υπ' όψει
εις τον Διαγωνισμόν των Λύσεων, διότι ή πρό-
τασις δημοσιευθή λαθασμένη. "Εγράφη δηλα-
δή ότι τά δευτέρα γράμματα των ζητούμενων
λέξεων άποτελούν πόλιν, ένω — καθώς είδατε
εις τας Λύσεις, — έπρεπε νά γραφή: τά τελεί-
α. Και αυτό εις τας παραδρομάς του "Αναία !

"Εγχείνουσα τά ψευδώνυμά των, έχωμαι
μετά χαρής εις την "Αλληλογραφίαν μου και εις
τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους:
Σταυρόν της Θαλάσσης (Μ.Ρ. αί προτάσεις σου
θα δημοσιευθούν εις τό προσεχές) Ζωηράν "Γ.
παρτεν (Α. Ψ. πολύ μου ήρεσεν ή πρώτη σου
επιστολή και χαίρω διά την γνωριμίαν) Σπάρ-
την του "Αρταρίου (Α. Τ. ιδού αυτό που προ-
τιμώ) Κανυσιάν "Πίλιον (Α. Α. μόνον αυτό
ήτο ένέστερον) Έστειλα ό,τι έζητήσας) Φάρον
της "Ανατολής (Α. Γ.) Φιλελεύτερον Μα-
κεδόνα (Μ. Τ.) Πολυπαθή "Αλεξανδρον (Α.
Γ.) σε παραπέμπω εις τον "Οδηγόν, διά νά ι-
δής: πώς γίνονται οί Διαγωνισμοί) Νιδηήν
(Ε.Τ. αυτό σου έπέλεγο· αλλά και πάλιν δέν έ-
πρόσεξες καλά εις τον "Οδηγόν...) Ροδόδεδρον
(Ι. Β.) Γλυκεΐαν Αύτην (Τ. Μ. δέν πειράζει,
κάλιον άργά παρά ποτέ όσον διά τό ξεσπάθωμα,
έχει άκόμη καιρόν) Σταυρόδεδρον (Α.Ρ. αί προ-
τάσεις σου θα δημοσιευθούν εις τό προσεχές) Α-
πολεσθέντα Παράδεισον (Ι. Ζ.) και Δερ-το-
πιστεύω (Α. Ω. αυτό σου έξέλεξα.)

"Ασπασμοί, Πληροφορία: ή Νεράϊδα των
Σπετσών άσπάζεται την Διοπτοροδόσαν και
Αύραν της Κερκύρας. — ή Σηραΐα της "Αγί-
ας Λαύρας άνασπάζεται την Προσφιλή Πατρι-
δα και άναμένει τετράδιον με τόνόμα της διά νά
της γωρήσῃ — ή Πίτσα "Αθανασίων εύχεται
εις την Διαφνεσθεΐσαν "Ελπίδα με ύγείαν τά

τωκίλ. — τό Μήλον της Ζαγοράς έρωτά τον
Φάρον της Μυκόνου άν ένθυμώται την Μπερ-
λίαν. — ή Κλήη του Κηφισού συγχαίρει την
Παριστριαν διά την μεγάλην έπιμελείαν της εις
τό πιάνο, και άσπάζεται την "Εμερίλδαν. — ή
Θεά της Γεωργίας άσπάζεται τό Μαμαγιέρον
Φύλλον και την Αποστεισαν "Ελπίδα. — ή "Ο-
ρειπόλος Ψυχή ζητεί τό όνομα του "Αγγέ-
λου Αγγερινού. — ό Αστήρ του Φαλήρου άσπά-
ζεται την Κατοαρμάλλον και τον Λιονισμένον
Μάιον, τον όποιον συλλυπεΐται διά τον θάνατον
της εξαδέλφης του. — ή Κανασία πληροφορεί
τον "Αγγελον της "Αγάπης, ότι έμαθε τόνόμα
του, και νά μή την λέγη πλέον Κανασίαν,
διότι πρό πολλού ήλθε ψευδώνυμον. — ή Μαύρη
Προστωπιδόφορος πληροφορεί την Μικράν "Αρσα-
κειάδα, ότι την τρίτην Κυριακήν των "Αποκρε-
ων θά ύπάγη εις τον χορόν της. — τό Κύκρειον
"Ασμα πληροφορεί τό Κεντρί ότι το γνωρίζει
προσωπικώς, και το παρακαλεί νά του δα είση
δύλιον μπτό. — ό Μινώταυρος άσπάζεται τον
"Ιω. Σκληρόν, τον όποιον γνωρίζει από τό Μέ-
γαρον. — ή Κωπηλάτις Κύθου έρωτά τον Νεα-
ρόν Ζωγράφον άν και φέτος θά στολήσῃ τό πο-
δήλατόν του καμμίαν Κυριακήν των "Αποκρε-
ων. — ή "Αθώα Καρδιά άσπάζεται την Κικήν Φάρρον,
την όποιαν ένγνωρισεν εις τό σχολείον των Κα-
λογραιών. — τό Νεκτολούλουδον άσπάζεται την
Δίγρμον Φούλιαν και την συλλυπεΐται διά τον
θάνατον του αδελφού της. — ή Αίγυπία "Αθηνά
δέχεται την ύπό της Αφρας της Κερκύρας προ-
ταθείσαν άλληλογραφίαν και την παρακαλεί νά
της γράψῃ πόθεν έμαθε τόνόμα της. — ή Νηρηΐς
του Εύδοίκου άσπάζεται την "Ωραίαν Χαλκί-
δα. — τό Μολόν Λαθέ χαιρετά την Ιακήν
Μαργαρίταν, την όποιαν ευχαριστεί διά τά γραμ-
ματόσημα, και έρωτά τό Ζιζάνιον Γυμνασίον
άν το γνωρίζει ή άκοή ή εκ του πλησίον. — τό
Αταβύριον Ρόδου ευχαριστεί τον Κωλόν Διά-
βολον διά τά συγχαρητήριά του και τω εύχεται
νά βραδευθί γρήγορα. — τό Λευκόν Κρίνον ζη-
τεί τον νέον ψευδώνυμον του Τεμένους των Μου-
σών. — ή Ερμιόνη Τολιποπούλου άνασπάζε-
ται την Πολύγρμον Χρυσάλλίδα, και πολύ
εύχαριστως θά της είπῃ τό ψευδώνυμον της, άν
της είπῃ κ' εκείνη τόνόμα της.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλά-
ξουν: ή Ανεμόμνη Καρδιά με την "Ορειπό-
λον Ψυχήν, Κανόνν Βόσπορον και Καριτωμέ-
την Μονίτσαν. — ό "Αγγελος Αγγερινός με τον
Κωλόν Διάβολον, Μαργαριτοφόρον και Ατα-
βύριον Ρόδου. — ό Τηλέμαχος με την Λο-
σταλδοσαν "Ελληνίδα και Βίγλιν. — ό Λι-
ακός Ουρανός με τό Γυμνάσιον Χίου και Χι-
ακόν Κρίνον. — ή Μαρίδα του Βύριπου με
την "Αποκίτιαν Βραδύαν, Ναυτοπούλαν
της Κρανάς και Ζιζάνιον Γυμνασίον (άν θέ-
λουν με τά όνόματά των). — τό Χαλκιδάϊκο
Κουκίλκι με την Εύγενή Καρδιά, Ζιζάνιον
"Αρσακειόν και Τραγιάσαν (άν θέλουν με τά
όνόματά των). — τό Αρτολούλουδον "Αρόν
με τό Φουγάρο της Εύγενίας και Δημιότιδα
Βόλου. — τό "Ανθος του Μαίονος με την Σερνήν
Κόρη. — ή "Εμερίλδα με τον Κάλικα Ρό-
δου, "Αλλοπρόδον και "Ορειπόδον Ψυ-
χήν. — ή Πενόδωσα Καρδιά με την Αίγυπια
"Αθηνά. — τό Γυμνάσιον Χίου με τό Μαρ-
ταρίν της Χίου, Λιώτην-Σουλιώτην και "Αν-
δράν Λάμψιν. — ή Μώτισις με τό Εύδομον
"Αθος, "Εαρινόν "Αρωμα και "Αποκίτιαν
Βραδύαν (άν θέλουν με τά όνόματά των). — ό
Κυκλαδίτης με τον Δίσκον του "Ηλιου, Δα-
φροσπότη Ναυαρχον και Σταρτιάδα Χει-
λωνίδα. — ή Κωπηλάτις Κύθου με τό "Αγρό
Μερεδεάκι. — Σεριτωμένον Σακτιώνον και
Μαύρο Σύννεφο. — τό Μολόν Λαθέ με την
Τραγιάσαν, Κεντρί και Βίγλιν (με τά όνό-
ματά των). — τό Κύκρειον "Ασμα με τον θά-
νατον "Ορεικόπον, Παρήγορον "Αγγελον και

Ζιζάνιον Γυμνασίον.— ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὸν Κουασιμάδον, Κύκνειον Ἄσμα καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς.— τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὸν Ἑαρινὸν Ἀρωμα, Μαρταρίνη τῆς Χίου καὶ Βασιλέα τοῦ Κατέρρον (μετὰ τὰ ὀνόματά των).— ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας μετὰ τὸν Κουασιμάδον, Παμπόνηρον Κατεργάρον καὶ Κύκνειον Ἄσμα (μετὰ τὰ ὀνόματά των).— ἡ Ὀρειπόλος Ψυχὴ μετὰ τὸν Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος, Χιονοσκεπὴ Δίφρον καὶ Ἑσμεράλδαν.— ἡ Γλυκεῖα Καρδία μετὰ τὸν Ἄνθος τοῦ Μαίλου, Λαίμαρρον Ποτίμι καὶ Ἀγγέλον τῆς Ἀράπης.— τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μετὰ τὸν Ὀρίωνα, Γέρω Κροῦφρον καὶ Τσιγγαρέλλα.— ἡ Ἀρχικαλαμπουριστὴ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Τραγιάσκον καὶ Ρομανικὴν Σημαίαν (μετὰ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν.)

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς (σήμερον ἐγκρίνω τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μας φίλων.) Αἰθρίον Οὐρανόν, Ἑρμῆν (εἰμπορεῖς, ἂν εἴνε ἀνάγκη, νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, στέλλων μίαν δραχμὴν συμφώνως μετὰ τὸν ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ) Α. Γ. Ἀναγνωστέπουλον (εὐχαριστῶ πολύ.) Μικρὰν Ἀρσα κειάδα (ἡ ἑποῖα τόσο ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια, ὥστε δὲν εἰσέφερε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της εἰς τὴν Δευκὴν Ἀκακίαν πού την ἐνέγραψε.) Σπυρίδωνα καὶ Νικόλαον Θερμιδον (βλέπετε δι' ὅσα ἔκδοσις καὶ παρέτεινε τὴν προσομίαν τοῦ Ψεσπαθώματος.) Βενιαμίν τὸν Λέσθιον (ἔλαβον ἐγκαίρως, καὶ ἔστειλα τὰ φυλλάδια καὶ τὴν ἀποδείξιν.) Κλεάνθη Α. Καλδῆν (ἔχει καλῶς.) Δημ. Γ. Κόντην (ἀφ' οὗ λῆς τόσο καλὰ πὰς Ἀσκήσεις, διατὶ δὲν πέρνει χάριν τῶν Δύσεων νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν;) Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου, Λαίμαρρον Ποτίμι, Ἑλέφαντα Γολιάθ (ἔλαβον καὶ εὐχαριστῶ.) Σενιτεμένον Σινωπέα, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Παρήγορον Ἀγγέλον (πολὺ ὥραϊα ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἀδελφόν σου εἶμαι ὁμοῦ βεβαία δι' ὅσα εἶπε διὰ νὰ σε ἐοικιμάσῃ, διότι δὲν εἶσαι δὴ καὶ τόσο μεγάλη διὰ . . . τοιαύτας συμβουλὰς.) Βράχον τὴν Ντραμπάτοβας (ὅταν γράβῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ τοῦ εἰπῇς χαριετίματα.) Γεώργιον Α. Δουβλιδῆν, Ἀφροδίτην τὴν Μεδίκων (σοὺ εὐχομαι νὰ λάβῃς τοῦ χρόνου ἀκόμη περισσότερα!) Θεόδωρον Δ. Σφιλιτῆν (εἶμαι βεβαία δι' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα, φίλη Μ. Π. αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύσῃς εἰς τὸ προσεχές.) Καρδιογενώστην (ἔστειλα εὐγε διὰ τὸ ὥραϊον σχεδίων καὶ εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ.) Γ. Γ. Βιτιάδην (πολὺ εὐχάριστα αὐτὰ πού μου γράφεις· καὶ τὸ ὑστερήγραπτόν σου . . . πρωτοτυπία! ἀλλὰ τί το ἔκαμες τὸ ψευδώνυμόν σου;) Μικρὸν Μυρθιανδρὸν (λοιπὸν θὰ ἐσπαθώσῃς; εὐγε! αἱ προτάσεις σου ἐπὶ τὴν σειρὰν διὰ τὸ προσεχές.) Θεὰν τῆς Γεωργίας (ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου (χαίρω πού ἔγινες καλὰ ὁ κ. Ψενόπουλος σ' εὐχαριστοῦν πολύ.) Παριστῆν (καὶ ἐγὼ ἡθελον τὴν ἑλληφίν σου πού δὲν μου ἔγραψες τόσο καιρὸν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας σου. ἂς ἦτο περαστικὸν καὶ δὲν πειράζει.) Μαίρην Προσωπιδόφορον (καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα· ἄλλοτε ὅμως νὰ τὸ γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὅχι μαζί μετὰ τὴν ἐπιστολήν.) Ὁρέστην Ἡλιάδην, Κύκνειον Ἄσμα (δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου, καὶ θὰ εὐρὸ τρόπον νὰ την πραγματοποιήσω.) Μιτώταρον (ὁρῶ λύσις, ἀνεῖν ἐξαίρεσις, θεωρεῖται μόνον ἡ δημοσιευμένη π. παλὼν τώρα καὶ ἄλλη τις νὰ εἴνε ὁρῶ, νὰ συμφωνῇ δηλαδὴ μετὰ τὴν πρότασιν· ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν διὰ τόσο λεπτομερῆ ἐξέλεξιν τῶν λύσεων.) Ἀφροδέσαν θάλασσαν

(τώρα πλέον εἶνε ἀρὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν· περιμένε τὸν νέον.) Ἑσπερινοῦλα (θὰ εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ θὰ ἴσχυασες· στείλῃ μου νὰ διαβάσῃς τὸ παρμύθιον πού μετέφρασες ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.) Ἑλάφον τῆς Ἀρτέμιδος (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.) Ἄνθος Μαίλου, Νυκτολούλου (μὴ φοβῆσαι, καὶ ἀπὸ τοῦ Παζοῦ θὰ ἔρχονται τὰ γράμματά σου καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου γράψῃς ὅσον θέλῃς συχνά, τουλάχιστον κάθε δεκαπέντε.) Θεσσαλικὸν Τάκινθον (ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι ἔχεις πολὺν ζῆλον, καὶ θὰ διαπρέψῃς εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃς υπομονήν, διότι ἡ ἐπιτυχία δὲν ἔρχεται ἀμέσως.) Αἰγιναιὶν Ἀθῆναι (φαντάσου ταχυδρομεῖον χωρὶ γράμματόσημα! ἐλπίζω ὅτι θὰ προμηθευθῇ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὅτι δὲν θὰ περιμένῃς ἐπιδοτῆν διὰ νὰ μου ἐναγράψῃς.) Νηρηίδα τοῦ Εὐδοικοῦ (τὴν μικρούλαν φίλην μου ἡ ὁποία μετὰ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλα τῆς τὰ ποιγνίδια) καὶ τί στοργικὰ πού τα γράφει!) Κ. Γ. Λάσκαρην (βεβαίως ἀέκτιστον τὸν τὸν κόπον σου, διότι ἡ ἐγγράφη ἐνός συνδρομητοῦ μαρτυρεῖ ὅτι ἐπρόντισες, ἐνήργησες.) Μολὼν Λαβὲ (εὐχαριστῶ πολύ.) Ν. Γ. Ἀσιώτην (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου.) Γεράσιμον Π. Ἀλιβιζῆτον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς.) Πανταχὺ Παρίντα (ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Ἰτέαν (τὸ διηγημά σου ἐλήφθῃ ἐγκρίτως.) Περιζήτητον, Δραχνίτσον Τραπεζούντιον (ἐνόησα ἀπὸ ποῖαν σκέψιν προῆλθε τὸ λάθος σου· οὐτε νὰ σε μέλη πού σου· ὁ ἐδιόρθωσα δημοσίᾳ· ἦτο τόσο ἀσχημάντον! ἔπειτα, ἀποτελοῦμεν ὅλοι ὡς μίαν οἰκογένειαν, καὶ ὅτι λέγει ἡ μητέρα εἰς τὸ παιδί, εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃς καὶ τὰ δέλφια του.) Διαφυσθεῖσαν Ἑλεῖδα (ἔχει καλῶς ὁ λόγος πού δὲν ἐδημοσίευσας Ἀσκήσεις τοῦ φίλου σου, εἶνε δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ σειρά του· ἐντὸς 15 φυλλαδίων θὰ δημοσιευθῇ ἀπὸ μία Ἀσκήσις ἐξ ὧν τῶν ἐγκριθεισῶν Συλλογῶν.) Παντελὴν Τραπεζούντιον κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Φεβρουαρίου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαρτίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὶν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Τραπέζῳ μας εἰς παντὶ χρόνῳ, ὡς ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

48. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον ἡμισὺ μου εἶνε καὶ τοῦ παντός. Τὸ ἄλλο εἶνε μέρος, ὅχι ὅλος ὁ στρατός. Στὴν Πάρον, ἐγεννήθη, καὶ ἐκεῖ δὲν θά μ' εὐρῇ. Σαυοικὶς ὑπῆρχε, ἀρχαῖος ποιητής.

49. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μᾶλιστα, εἶμαι σκευός τι κοινόν. Κ' ἐνδοξον θὰ ἴδῃ, ἴσον, ἕνα γράμμα μου ἀφ' ἑαυτοῦ.

50. Τονόγριφος.

Εἶνε ρῆμα καὶ παρέχει ὅτι ἐκαστος ζητήσῃ. Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς, εἰς τὸν ὁρόνον θὰ καθίσῃ.

51. Ἀναγραμματισμός.

Ὅνομα ὅλῳ τῆς Γραφῆς, εἰς τὴν Γραφὴν θὰ μείνῃ. Ἄν εἰς τὴν ἰαζὴν ἀλλαγῇ τῶν συλλαβῶν τοῦ γίνῃ.

52. Ἀνιγνίμα.

Ἄν καὶ εἶμαι λέξεις μία, τρία πράγματα σημαίνω. Μετὰ τὴν πρώτην σημασία. Ζήτηί με ἔστιν παρὰ τί.

Μετὰ τὴν ἄλλη, Θεὸς φυλάξῃ, σ' ἀρρωσταίνω, σὲ μετὰ τὴν τρίτην, φίλοι λύται (πεθαίνω). Εἰς τὰ ἄσπρα θὰ με ἰδῇτε.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

53. Γωνία.

Οἱ σκαυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα γυναικός.
+ * * * * = Καρπός.
+ * * * * = Νηρηΐς ἢ πόλις
* * * * * = Φωτίζει.
* + * * * = Ὅρος.
+ * * * * = Μουσικὸν ὄργανον.
Ἑστία ἐπὶ τοῦ Μακτιζοῦ

54-55. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ ὄξος δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ μέλι.
1.—Τὸ χῶμα δι' 8 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ λίθος.
Ἑστία ἐπὶ τοῦ Τριμορφῶντος Ἀστέρι

56. Ἑρῶντις.

Ποῦ, ζῶν ἐγίνεν αὐτοκράτωρ, φιλόσοφος, γεωμέτρης, συγγραφεὺς, ρήτωρ, μαθηματικός, στρατηγός, ἱστορικός, . . . καὶ τὰ λοιπὰ;
Ἑστία ἐπὶ τῆς Ἀλλοπορσάλλου

57. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὐρεθῶσι πέντε πτηνά, ἐκ τῶν ὁπίων, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ σχηματίζουσι πτηνὸν νυκτοβίου.
Ἑστία ἐπὶ τῆς Ἀμβρακικῆς Αἰῶνος

58. Ἑλλητισούμφωνον.

(Ἀναγινώσκειται καὶ ἀντιστρόφως.)

ο ω υ ο η ι α ι η ου ο ω

Ἑστία ἐπὶ τῆς Θιᾶς τῆς Ἰωργίας

59. Γρίφος.

Ἄρης Ἀύτης
η η η ν ε φ η place ἔως

Ἑστία ἐπὶ τῆς Σιμῆς Κόρης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 47

511. Περικλῆς (περί-κλείς).—512. Πάργα-Πράγα.—513. Βραχίων-χίων.

514. Ι Κ Λ Π Σ (κόπου.)
Ρ Υ Η Σ Θ Σ (νῆσοι.)
Ι Π Τ Σ Ο Υ Σ Δ (Κάσους Ἀσμου)
Σ Δ Ρ Ω Δ Ρ Ι Σ Τ Ο Ν (ΠΑΡΙΣΤΟΝ)
Ι
Ν
Ο
Σ

516-517. 1 Ὁ Μικίφας, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας (μὴ κύψας).—2. Ἡ ἐχεμύθεια / χε μῆ, θεία.)—518. ΔΡΙΣΤΟ-ΞΕΝΟΣ (Ράξ, Ἰσός, Στόνος, Τάρας, Οἰνάς, Ξένος, Ἑστία, Νάτος).—519. ΛΟΙΘΗΡΟΣ (Λονδίον, Ὄφρις, Τμητὸς, Θῆβαι, Ἡρα, Ρόδον, Ὀζυρὸς, Σωκράτης).—520. Κουτὸς ἐστὶν κάμπο πηλαλεῖ, νὰ φάσῃ καβαλάρη.—521. Δίωκε μέγαρα, μὴ δίωκε μικρά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλεγομεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀντλάσσω εἰκονογραφημέα ταχυδρ. δελτάρια μετὰ ὧν τῶν χωρῶν.—Mr Evangelos (καὶ ὁ Michel, ὡς λαθασμένως ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον) Μ. Michalitsianos, Pirée (Grèce) (B—10)

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ τοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει συγκαταλεγμένους συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως».—Ὁρειπόλος Ψυχὴ. (B—11)

Οἱ στέλλοντες 100 νέα Ἑλληνικά γραμματόσημα λαμβάνουν 100 εἰδὴ ξένα, κατάλληλα διὰ συλλογὴν.—Ἄνθος Παπαβασιλείου, ὁδὸς Κηφισίας, 16, Ἀθῆναι. (B—12)

Παραδίδονται Μαθηματικά Γερμανικῆς. εἰς ἀρχαίους καὶ μὴ. Τιμὰι λογικαί. Πληροφορία Ὅδοι Δαιδάλλου, ἀριθ. 3 (Συνοικία Πλάκας) (A—31)